

gaa ind paa Spørgsmaalet om Beskatning af deslige „juridiske Personer“. Naar det fremdeles i denne Paragraph hedder, at forsaavidt disse Stiftelser have „bestemte Indtægter af faste Eiendomme“, saa veed jeg ikke rigtig, hvad man derved mener. „Bestemte“ Indtægter af faste Eiendomme kunde man maasse ikke kalde Indtægter, der ere saa varierende som Udbytte af Algerbrug, og dog har man vistnok ment, at dette skulde gaa ind under dette Ord. Man taler fremdeles i denne Paragraph vel, som om det var Selskaberne, der beskattedes til Kommunen; og naar det i Paragraphens 3die Linie hedder „til Kommunen“, maa dette egentlig efter Ordens Sammenstilling referere sig til den Kommune, der omtales i Paragraphens 1ste Linie, hvad jeg dog ikke tror gaar an. Men ret beset er det dog vistnok ikke det, man mener; Meningen maa formentlig være, at af Selskabers og Stiftelsers Indtægter skal der tilfalde den Kommune, hvori deres faste Eiendomme ere beliggende, Skat af to Trediedele af disse Eiendommers Indtægter, forsaavidt bestemte Personer nyde godt af disse Stiftelsers Indtægter, skatte til en anden Kommune, altsaa bo i en anden Kommune end den, hvori disse faste Eiendomme ere beliggende. Saaledes forstaaet kan der maasse ikke indvendes Meget imod det fra Billigheds og Retfærdigheds Side, naar denne Paragraph i det Hele sammenholdes med den efterfølgende § 6; men dog er der en lille Ubillighed tilstede ifølge denne Paragraph, idet nemlig de paagældende Personer, som kunne gjøre et Afdrag i deres Skatteydelse til Kommunen med Hensyn til den Skat, der fingeres at blive betalt af Stiftelsen eller Selskabet, ifølge § 6 ikke kunne gjøre en Afkortning undtagen i det efterfølgende Aar. Det hedder nemlig, at han er berettiget til at afforte for, hvad han — ja her staa nu disse efter min Mening meget ukorrekte Ord: „som Deltager i et af de i § 3 ommeldte Aktieselskaber eller en deri ommeldt Forening“, skjøndt § 3 handler til dels om noget ganske Andet — i det forrige Aar har svaret i Skat. Det vil altsaa i Virkeligheden stille sig saaledes, naar Loven skulde gennemføres, som Loven foreligger her, at den paagældende Person kom til at betale dobbelt

Stat i et Aar imod saa i det følgende Aar at kunne gjøre et Afdrag, saaledes at han i dette følgende Aar kom til at svare en enkelt Stat. Der er endelig, tror jeg, Bestemmelser i disse §§ 5 og 6 med Hensyn til Betingelserne for at blive fri for i Dpholdskommunen at svare Skat af de to Trediedele af den faste Eiendoms Indtægter, som skulle betales til den Kommune, i hvilken den er beliggende, som trænge til nærmere at undersøges og klares. Han skal nemlig efter § 5, andet Stykke, gjøre Anmeldelse til Egningskommissionen i Kjøbenhavn inden 1ste Marts, i Kjøbstæderne inden 1ste November og i Landkommunerne inden 1ste December. Naar han ikke gjør denne Anmeldelse, skal han betale fuld Skat i Dpholdskommunen uden Hensyn til, om han kommer til at betale to Trediedele til den Kommune, hvori den faste Eiendom er beliggende; men hans Forpligtelse til at betale Skat til den Kommune, hvor den faste Eiendom er beliggende, indtræder jo ogsaa, naar han først senere kommer i Besiddelse af de Eiendomme, hvoraf han skal betale Skat til Kommunen, og saaledes som Bestemmelsen staar, vil Resultatet altsaa kunne blive dette, at en Mand kan komme til at betale Skat to Gange af den samme Indtægt. Jeg tror, at naar man kommer til det Resultat, at det lader sig gjøre, forinden de almindelige Principer for Beskatningen i Kommunerne ere blevne nærmere bestemte, at give Regler for den saakaldte interkommunale Beskatning, og man fremdeles vil give disse Regler, grundede paa de Principer, der ere nedlagte i dette Lovforslag, maa man tage Sagen fra Grunden af og opstille helt nye og udtømmende Regler om, hvilke Personer og hvorvidt de paagældende Personer ere skattepligtige i den enkelte Kommune. Kun paa den Maade tror jeg, det er muligt at undgaa Huller og give det Hele en saadan Form, at det bliver lettere at overse, hvorved jeg skal bemærke, at man jo her har at gjøre med en Lov, der skulde anvendes af en stor Mængde Borgere, af hvem man ikke kan forlange, at de skulle sidde og granske og studere i Lovene eller være særdeles kjendte med de tidlige Love, for at kunne komme til ret Forstaaelse af Loven. Til Slutning skal jeg